Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2020 m. gruodžio 17 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Prejudicinio sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūra – Policijos ir teismų bendradarbiavimas baudžiamosiose bylose – Pagrindų sprendimas 2002/584/TVR – Europos arešto orderis – 4a straipsnio 1 dalis – Perdavimo tarp valstybių narių tvarka – Vykdymo sąlygos – Neprivalomo nevykdymo pagrindai – Išimtys – Privalomas vykdymas – Kaltinamajam nedalyvaujant priimtu sprendimu paskirta bausmė – Kaltinamojo pasislėpimas – Direktyva (ES) 2016/343 – 8 ir 9 straipsniai – Teisė dalyvauti nagrinėjant bylą teisme – Reikalavimai priėmus apkaltinamąjį nuosprendį kaltinamajam nedalyvaujant – Patikrinimas perduodant nuteistąjį“

Byloje C-416/20 PPU

dėl *Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg* (Hamburgo aukštesnysis apygardos teismas, Vokietija) 2020 m. rugsėjo 4 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2020 m. rugsėjo 7 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje dėl Europos arešto orderių, išduotų dėl

TR,

dalyvaujant

Generalstaatsanwaltschaft Hamburg,

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas M. Vilaras, teisėjai N. Piçarra, D. Šváby, S. Rodin (pranešėjas) ir K. Jürimäe,

generalinis advokatas E. Tanchev,

posėdžio sekretorė M. Krausenböck, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2020 m. lapkričio 19 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– *Generalstaatsanwaltschaft Hamburg*, atstovaujamos J. Fröhlich,

– Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos J. Möller, M. Hellmann ir F. Halabi,

– Rumunijos vyriausybės, atstovaujamos E. Gane, L.-E. Batagoi ir A. Wellman,

* Proceso kalba: vokiečių.

– Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos B. Majczyna ir J. Sawicka,

– Europos Komisijos, atstovaujamos C. Ladenburger, M. Wasmeier ir S. Grünheid,

susipažinęs su 2020 m. gruodžio 10 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2016 m. kovo 9 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos (ES) 2016/343 dėl tam tikrų nekaltumo prezumpcijos ir teisės dalyvauti nagrinėjant baudžiamąją bylą teisme aspektų užtikrinimo (OL L 65, 2016, p. 1) 8 ir 9 straipsnių išaiškinimo.

2 Šis prašymas buvo pateiktas per Europos arešto orderių, vieną iš kurių 2019 m. spalio 7 d. išdavė *Judecătoria Deva* (Devos apylinkės teismas, Rumunija), o kitą – 2020 m. vasario 4 d. *Tribunalul Hunedoara* (Hunedoaros apygardos teismas, Rumunija), siekiant įvykdyti laisvės atėmimo bausmes, kurias Rumunijos teismai skyrė TR jam nedalyvaujant, vykdymo procedūrą Vokietijoje.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Pagrindų sprendimas 2002/584/TVR

3 2002 m. birželio 13 d. Tarybos pagrindų sprendimo 2002/584/TVR dėl Europos arešto orderio ir perdavimo tarp valstybių narių tvarkos (OL L 190, 2002, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 34), iš dalies pakeisto 2009 m. vasario 26 d. Tarybos pamatiniu sprendimu 2009/299/TVR (OL L 81, 2009, p. 24) (toliau – Pagrindų sprendimas 2002/584), 1, 5–7, 10 ir 12 konstatuojamosios dalys suformuluotos taip:

„(1) Vadovaujantis 1999 m. spalio 15 ir 16 d. Tamper[ės] Europos Vadovų Tarybos išvadomis, ypač jų 35 punktu, oficiali įsiteisėjusiu sprendimu nuteistų asmenų, besislapstančių nuo teisingumo, ekstradicijos tarp valstybių narių procedūra turėtų būti panaikinta, o įtariamų nusikalstamos veikos padarymu asmenų ekstradicijos procedūros turėtų būti paspartintos.

<…>

(5) [Europos] Sąjungos siekis tapti laisvės, saugumo ir teisingumo erdve reikalauja panaikinti ekstradiciją tarp valstybių narių ir pakeisti ją perdavimo sistema tarp teisminių institucijų. Be to, pradėjus taikyti naują [supaprastintą] nuteistų ar įtariamų asmenų perdavimo sistemą vykdant baudžiamuosius nuosprendžius ar traukiant baudžiamojon atsakomybėn [ar baudžiamąjį persekiojimą], galima panaikinti dabartinės ekstradicijos tvarkos sudėtingumą ir jai būdingas vilkinimo tendencijas. Tradiciniai iki šiol egzistavę valstybių narių bendradarbiavimo santykiai laisvės, saugumo ir teisingumo erdvėje turėtų būti pakeisti teismo sprendimų baudžiamosiose bylose laisvo judėjimo sistema, taikoma ir ikiteisminiams [tarpiniams], ir galutiniams sprendimams.

(6) Šiame pagrindų sprendime numatytas Europos arešto orderis baudžiamosios teisės srityje yra pirmoji konkreti priemonė, įgyvendinanti abipusio pripažinimo principą, kurį Europos Vadovų Taryba pavadino teisminio bendradarbiavimo „kertiniu akmeniu“.

(7) Kadangi valstybės narės, veikdamos vienašališkai, negali pakeisti daugiašalės ekstradicijos sistemos, kuri remiasi 1957 m. gruodžio 13 d. Europos konvencija dėl ekstradicijos, ir todėl dėl šios užduoties masto ir poveikio ją geriau galima įvykdyti Sąjungos lygiu, Taryba gali priimti priemones, vadovaudamasi subsidiarumo principu, nurodytu Europos Sąjungos sutarties 2 straipsnyje ir Europos bendrijos steigimo sutarties 5 straipsnyje. Vadovaujantis proporcingumo principu, nustatytu pastarajame straipsnyje, šis pagrindų sprendimas nereglamentuoja daugiau nei būtina šiam tikslui pasiekti.

<…>

(10) Europos arešto orderio mechanizmas remiasi aukštu valstybių narių tarpusavio pasitikėjimu. Jo įgyvendinimą galima sustabdyti tik tuo atveju, jei viena iš valstybių narių sunkiai ir nuolat pažeidinėja Europos Sąjungos sutarties 6 straipsnio 1 dalyje išdėstytus principus, Tarybos nustatytus pagal minėtos sutarties 7 straipsnio 1 dalį, ir dėl to atsiranda jos 7 straipsnio 2 dalyje nurodytos pasekmės.

<…>

(12) Šis pagrindų sprendimas grindžiamas pagarba pagrindinėms teisėms ir principams, kurie pripažįstami [ES] 6 straipsnyje ir kurie atsispindi Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje, ypač jos VI skyriuje. <…>“

4 Šio pagrindų sprendimo 1 straipsnyje „Europos arešto orderio apibrėžimas ir įpareigojimas jį vykdyti“ nurodyta:

„1. Europos arešto orderis yra teisminis sprendimas, kurį išduoda [priima] valstybė narė, kad kita valstybė narė areštuotų [suimtų] ir perduotų prašomą perduoti asmenį, siekiant patraukti baudžiamojon atsakomybėn arba vykdyti laisvės atėmimo bausmę, [siekiant vykdyti baudžiamąjį persekiojimą, laisvės atėmimo bausmę] arba sprendimą dėl įkalinimo.

2. Valstybės narės vykdo Europos arešto orderį, remdamosi tarpusavio pripažinimo principu ir vadovaudamosi šio pagrindų sprendimo nuostatomis.

3. Šis pagrindų sprendimas nekeičia pareigos gerbti pagrindines teises ir pagrindinius teisės principus, įtvirtintus [ES] 6 straipsnyje.“

5 Pagrindų sprendimo 4a straipsnyje „Sprendimai, priimti po teisminio nagrinėjimo, kuriame asmuo asmeniškai nedalyvavo“ numatyta:

„1. Vykdančioji teisminė institucija taip pat gali atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį, išduotą siekiant vykdyti laisvės atėmimo bausmę arba nutartį paskirti suėmimą, jeigu asmuo asmeniškai nedalyvavo teisminiame nagrinėjime, po kurio [per kurį] buvo priimtas tas sprendimas, išskyrus atvejus, kai Europos arešto orderyje nurodyta, kad pagal kitus išduodančiosios valstybės narės nacionalinėje teisėje nustatytus procesinius reikalavimus:

a) laiku:
   i) asmeniui buvo asmeniškai įteiktas teismo šaukimas ir tokiu būdu jis buvo informuotas apie numatytą teisminio nagrinėjimo, po kurio [per kurį] buvo priimtas sprendimas, laiką ir vietą, arba jis kitomis priemonėmis faktiškai gavo oficialią informaciją apie numatytą teisminio nagrinėjimo laiką ir vietą tokiu būdu, kad buvo aiškiai nustatyta, jog jis žinojo apie numatytą teisminį nagrinėjimą;

   ir

ii) asmuo buvo informuotas, kad sprendimas gali būti priimtas, jei jis neatvyks į teisminį nagrinėjimą;

arba

b) žinodamas apie numatomą teisminį nagrinėjimą, asmuo įgaliojo advokatą, kurį paskyrė atitinkamas asmuo arba valstybė jį ginti teisminio nagrinėjimo metu ir tas advokatas iš tiesų jį gynė teisminio nagrinėjimo metu;

arba

c) jam įteikus sprendimą ir jį aiškiai informavus apie teisę į bylos persvarstymą arba teisę pateikti apeliacinį skundą, kurių nagrinėjimo procese šis asmuo turi teisę dalyvauti ir kurie suteikia galimybę bylą pakartotinai nagrinėti iš esmės, įskaitant naujus įrodymus, o po šio proceso pirminis sprendimas gali būti panaikintas, asmuo:
   i) aiškiai nurodė, kad jis neginčija sprendimo;

      arba
   ii) per taikomą laikotarpį nepareikalavo persvarstyti bylą arba nepateikė apeliacinio skundo;

      arba

d) sprendimas asmeniui nebuvo asmeniškai įteiktas, tačiau:
   i) po perdavimo jis bus nedelsiant asmeniškai įteiktas ir tas asmuo bus aiškiai informuotas apie teisę į bylos persvarstymą arba teisę pateikti apeliacinį skundą, kurių nagrinėjimo procese šis asmuo turi teisę dalyvauti ir kurie suteikia galimybę bylą pakartotinai nagrinėti iš esmės, įskaitant naujus įrodymus, o po šio proceso pirminis sprendimas gali būti panaikintas;

      ir
   ii) bus informuotas apie laikotarpį, per kurį jis turi reikalauti persvarstyti bylą arba pateikti apeliacinį skundą, kaip nurodyta atitinkamame Europos arešto orderyje.

2. Tuo atveju, jei Europos arešto orderis išduodamas siekiant vykdyti laisvės atėmimo bausmę arba nutartį paskirti suėmimą 1 dalies d punkte nustatytomis sąlygomis, o atitinkamas asmuo prieš tai negavo jokios oficialios informacijos apie jo atžvilgiu pradėtą baudžiamąjį procesą, šis asmuo, pranešus jam Europos arešto orderio turinį, gali prašyti prieš jį perduodant pateikti jam teismo sprendimo kopiją. Nedelsiant po to, kai išduodančiajai institucijai pranešama apie prašymą, ji per vykdančiąją instituciją pateikia prašomam išduoti asmeniui teismo sprendimo kopiją. Dėl prašomo išduoti asmens prašymo neuždelsiama nei perdavimo procedūra, nei sprendimo vykdyti Europos arešto orderį priėmimas. Teismo sprendimas atitinkamam asmeniui pateikiamas tik informavimo tikslais; tai nelaikoma oficialiu teismo sprendimo įteikimu ir nepradedami skaičiuoti terminai, taikomi reikalavimui persvarstyti bylą arba apeliacinio skundo pateikimui.

3. Tuo atveju, jei asmuo perduodamas 1 dalies d punkte nustatytomis sąlygomis ir šis asmuo yra pareikalavęs persvarstyti bylą arba pateikęs apeliacinį skundą, tokio bylos persvarstymo arba apeliacinio skundo nagrinėjimo laukiančio asmens suėmimas iki šio proceso pabaigos reguliariai arba atitinkamo asmens prašymu peržiūrimas pagal išduodančios valstybės teisę. Toks peržiūrėjimas visų pirma apima galimybę nutraukti arba sustabdyti suėmimą. Bylos persvarstymas arba apeliacinio skundo nagrinėjimas pradedamas tinkamu laiku po perdavimo.“

Pamatinis sprendimas 2009/299

6 2009 m. vasario 26 d. Tarybos pamatinio sprendimo 2009/299/TVR, iš dalies keičiančio pamatinius sprendimus 2002/584/TVR, 2005/214/TVR, 2006/783/TVR, 2008/909/TVR ir 2008/947/TVR ir stiprinančio asmenų procesines teises bei skatinančio tarpusavio pripažinimo principo taikymą sprendimams, priimtiems atitinkamam asmeniui asmeniškai nedalyvavus teisminiame nagrinėjime (OL L 81, 2009, p. 24), 1 konstatuojamojoje dalyje nustatyta:

„Kaip aiškina Europos [Ž]mogaus [T]eisių [T]eismas, kaltinamojo teisė asmeniškai dalyvauti teisminiame nagrinėjime yra teisės į teisingą bylos nagrinėjimą, kuri numatyta Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 6 straipsnyje, dalis. Teismas taip pat paskelbė, kad kaltinamojo teisė asmeniškai dalyvauti teisminiame nagrinėjime nėra absoliuti, ir kad tam tikromis aplinkybėmis kaltinamasis gali laisva valia tiesiogiai arba netiesiogiai, tačiau aiškiai atsisakyti tos teisės.“

Direktyva 2016/343

7 Direktyvos 2016/343 33 ir 35 konstatuojamosiose dalyse nustatyta:

„(33) teisė į teisingą bylos nagrinėjimą yra vienas iš pagrindinių principų demokratinėje visuomenėje. Įtariamųjų ir kaltinamųjų teisė dalyvauti nagrinėjant bylą teisme yra pagrįsta ta teise ir turėtų būti užtikrinta visoje Sąjungoje;

<…>

(35) įtariamųjų ir kaltinamųjų teisė dalyvauti nagrinėjant bylą teisme nėra absoliuti. Tam tikromis sąlygomis įtariamieji ir kaltinamieji turėtų turėti galimybę aiškiai arba nebyliai, tačiau nedviprasmiškai tos teisės atsisakyti.“

8 Šios direktyvos 8 straipsnyje „Teisė dalyvauti nagrinėjant bylą teisme“ suformuluotas taip:

„1. Valstybės narės užtikrina, kad įtariamieji ir kaltinamieji turėtų teisę dalyvauti nagrinėjant jų bylą teisme.

2. Valstybės narės gali numatyti, kad bylos nagrinėjimas teisme, kurio metu gali būti priimtas sprendimas, kuriuo įtariamasis ar kaltinamasis pripažįstamas kaltu ar nekaltu, gali būti surengtas jam nedalyvaujant, jei:

a) įtariamasis arba kaltinamasis buvo laiku informuotas apie bylos nagrinėjimą teisme ir neatvykimo pasekmes arba

b) įtariamajam arba kaltinamajam, kuris buvo informuotas apie bylos nagrinėjimą teisme, atstovauja įgaliotas advokatas, kurį pasirinko įtariamasis ar kaltinamasis arba kurį paskyrė valstybė.

3. Pagal 2 dalį priimtas sprendimas gali būti vykdomas prieš atitinkamą įtariamąjį ar kaltinamąjį.

4. Tais atvejais, kai valstybės narės numato galimybę nagrinėti bylą teisme įtariamiesiems ar kaltinamiesiems nedalyvaujant, tačiau negalima patenkinti šio straipsnio 2 dalyje nustatytų sąlygų, nes negalima nustatyti įtariamojo ar kaltinamojo buvimo vietos nepaisant deramų pastangų, valstybės narės gali numatyti, kad sprendimas vis tiek gali būti priimtas ir vykdomas. Tokiu atveju valstybės narės užtikrina, kad kai įtariamieji ar kaltinamieji informuojami apie sprendimą, visų pirma tada, kai jie yra sulaikomi, jie taip pat būtų informuojami apie galimybę apskųsti sprendimą ir apie teisę į bylos nagrinėjimą iš naujo ar kitą teisių gynimo priemonę pagal 9 straipsnį.

5. Šis straipsnis nedaro poveikio nacionalinėms taisyklėms, pagal kurias numatyta, kad teisėjas ar kompetentingas teismas gali įtariamąjį ar kaltinamąjį laikinai pašalinti iš bylos nagrinėjimo teisme, kai tai būtina siekiant užtikrinti tinkamą baudžiamojo proceso eigą, su sąlyga, kad užtikrinamos teisės į gynybą.

6. Šis straipsnis nedaro poveikio nacionalinėms taisyklėms, pagal kurias numatyta, kad procesas ar tam tikri jo etapai turi vykti rašytinio proceso tvarka, su sąlyga, kad tai atitinka teisę į teisingą bylos nagrinėjimą.“

9 Tos pačios direktyvos 9 straipsnyje „Teisė į bylos nagrinėjimą iš naujo“ nurodyta:

„Valstybės narės užtikrina, kad tuo atveju, kai įtariamieji arba kaltinamieji nedalyvavo nagrinėjant jų bylą teisme ir nebuvo patenkintos 8 straipsnio 2 dalyje nustatytos sąlygos, jie turėtų teisę į bylos nagrinėjimą iš naujo arba į kitą teisių gynimo priemonę, kuri leistų iš naujo nagrinėti bylą iš esmės, įskaitant naujų įrodymų vertinimą, ir kurią taikant būtų galima panaikinti pirminį sprendimą. Tuo atveju valstybės narės užtikrina, kad tie įtariamieji ir kaltinamieji turėtų teisę dalyvauti, veiksmingai dalyvauti, laikantis pagal nacionalinę teisę nustatytų procedūrų, ir pasinaudoti teisėmis į gynybą.“

Vokietijos teisė

10 1982 m. gruodžio 23 d. *Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen* (Įstatymas dėl tarptautinės teisinės pagalbos baudžiamosiose bylose; *BGBl.*, 1982 I, p. 2071), redakcijos, kuri buvo paskelbta 1994 m. birželio 27 d. (*BGBl.*, 1994 I, p. 1537), 83 straipsnyje numatyta:

„1. Ekstradicija negalima, jeigu:

<…>

3) tuo atveju, jei pateiktas prašymas siekiant įvykdyti bausmę, nuteistasis asmeniškai nedalyvavo teisminiame nagrinėjime, per kurį buvo priimtas apkaltinamasis nuosprendis <…>

2. Nepaisant 1 dalies 3 punkto, ekstradicija yra leistina, jei:

1) nuteistajam
   a) laiku
      aa) asmeniškai buvo įteiktas šaukimas į teismo posėdį, po kurio priimtas nuosprendis; arba
      bb) kitomis priemonėmis buvo faktiškai pranešta apie numatytą šio teismo posėdžio laiką ir vietą tokiu būdu, kad akivaizdu, jog nuteistasis žinojo apie numatytą teismo posėdį; ir
   b) buvo pranešta, kad sprendimas gali būti priimtas, nors jis nedalyvaus teismo posėdyje;

2) nuteistasis, žinodamas apie prieš jį vykdomą procesą, kuriame dalyvavo advokatas, sutrukdė jam asmeniškai įteikti teismo šaukimą pasislėpdamas arba

3) nuteistasis, žinodamas apie numatytą teisminį nagrinėjimą, įgaliojo advokatą jį ginti teisminio nagrinėjimo metu ir tas advokatas iš tiesų jį gynė teisminio nagrinėjimo metu.

<…>

4. Nepaisant 1 dalies 3 punkto, ekstradicija taip pat leistina, jei sprendimas nuteistajam įteikiamas nedelsiant po perdavimo prašančiajai valstybei narei ir jis yra aiškiai informuojamas apie 3 dalies antrame sakinyje nurodytą teisę į bylos persvarstymą arba teisę pateikti apeliacinį skundą ir apie šiuo tikslu nustatytus terminus.“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

11 Iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad šį prašymą pateikusiam *Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg* (Hamburgo aukštesnysis apygardos teismas, Vokietija) buvo pateikti du Rumunijos institucijų atitinkamai 2019 m. spalio 7 d. ir 2020 m. vasario 4 d. išduoti Europos arešto orderiai dėl Rumunijos piliečio TR perdavimo siekiant įvykdyti laisvės atėmimo bausmes, kurias Rumunijos teismai skyrė šiam asmeniui jam nedalyvaujant. Nuo 2020 m. kovo 31 d. iki šiol TR yra suimtas perdavimo tikslais Hamburge (Vokietija).

12 Dėl TR buvo priimti:

– pirmasis galutinis Rumunijos teismų apkaltinamasis nuosprendis jam nedalyvaujant, kuriuo už tris grasinimo veikas ir vieną padegimo veiką skirta šešerių metų ir šešių mėnesių laisvės atėmimo bausmė ir 1 832 dienų laisvės atėmimo bausmė, jų laiką sutrumpinant jau atliktos bausmės laikotarpiu nuo 2016 m. sausio 1 d. iki 2017 m. balandžio 14 d., ir papildomos 48 dienos už turto prievartavimą ir turto sugadinimą (recidyvo atveju);

– antrasis apkaltinamasis nuosprendis jam nedalyvaujant, kuriuo skirta 4 metų laisvės atėmimo bausmė (jis dar turi atlikti 2 metus ir 4 mėnesius šios bausmės), pridedant 1 786 dienas kaip kitu nuosprendžiu skirtos bausmės likusią dalį, už dalyvavimą nusikalstamo susivienijimo veikloje, prekybą narkotikais, dalyvaujant nusikalstamo susivienijimo veikloje, du kelių eismo taisyklių pažeidimus ir kūno sužalojimą.

13 Iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad 2018 m. spalio mėn. TR pasislėpė Vokietijoje, siekdamas išvengti Rumunijoje pradėto baudžiamojo persekiojimo, kurį vykdant priimti šio sprendimo pirmesniame punkte nurodyti apkaltinamieji nuosprendžiai.

14 Gavusios prašymą suteikti informacijos Rumunijos institucijos informavo Hamburgo generalinę prokuratūrą, kad, kalbant apie apkaltinamuosius nuosprendžius, dėl kurių 2019 m. spalio 7 d. ir 2020 m. vasario 4 d. išduoti Europos arešto orderiai, kaltinamajam negalėjo būti asmeniškai įteiktas teismo šaukimas žinomu gyvenamosios vietos adresu Rumunijoje. Būtent dėl šios priežasties, vadovaujantis Rumunijos teise, kiekvieną kartą kaltinamojo adresu buvo paliekamas oficialus pranešimas; Rumunijos teisėje numatyta, kad praėjus dešimčiai dienų teismo šaukimai laikomi įteiktais.

15 Rumunijos institucijos pridūrė, kad vykstant abiem procesams, per kuriuos priimti minėti apkaltinamieji nuosprendžiai, kaltinamajam pirmojoje instancijoje atstovavo jo pasirinkti advokatai, o apeliacinėje instancijoje – teismų paskirti valstybės advokatai.

16 Iš *Judecătoria Deva* (Devos apylinkės teismas, Rumunija) išduoto Europos arešto orderio ir 2020 m. gegužės 20 d. pateiktos papildomos informacijos matyti, kad nors TR žinojo apie dėl jo vykdomą procesą, jis nedalyvavo nei nagrinėjant bylą pirmąja instancija tame teisme, nei apeliaciniame procese *Curtea de Apel Alba Iulia* (Alba Julijos apeliacinis teismas, Rumunija), tačiau, žinodamas apie numatytą bylos nagrinėjimą *Judecătoria Deva* (Devos apylinkės teismas), TR suteikė įgaliojimą savo pasirinktam advokatui ir šis iš tiesų jį gynė pirmojoje instancijoje. Per apeliacinį procesą TR atstovavo valstybės advokatas.

17 Rumunijos institucijos atsisakė tenkinti Vokietijos institucijų prašymą suteikti garantijų dėl nurodytų baudžiamųjų bylų atnaujinimo, nes TR buvo tinkamai įteiktas teismo šaukimas, taigi pagal Rumunijos baudžiamojo proceso kodeksą apkaltinamieji nuosprendžiai negali būti peržiūrėti.

18 2020 m. gegužės 28 d. sprendimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pagal taikytinus Vokietijos teisės aktus leido perduoti TR Rumunijai vykdant 2019 m. spalio 7 d. ir 2020 m. vasario 4 d. Europos arešto orderius. Jame jis konstatavo, kad nors iš esmės negalima perduoti asmens

siekiant įvykdyti bausmę, jei šis asmuo asmeniškai nedalyvavo teisminiame nagrinėjime, per kurį priimtas apkaltinamasis nuosprendis, TR sutrukdė jam asmeniškai įteikti teismo šaukimą Rumunijoje, kai pasislėpė Vokietijoje. Be to, jis žinojo apie su juo susijusius procesus, kuriuose jam atstovavo advokatas.

19 TR pareiškė prieštaravimų dėl ekstradicijos ir nurodė nesutinkantis su supaprastinta ekstradicija, numatyta Įstatymo dėl tarptautinės teisinės pagalbos baudžiamosiose bylose 41 straipsnyje.

20 Jis ginčija 2020 m. gegužės 28 d. sprendimą dėl jo ekstradicijos, remdamasis tuo, kad jo perdavimas Rumunijai būtų neteisėtas, nes Rumunijos institucijos nesuteikė garantijų dėl jo teisės, kad būtų atnaujintos nurodytos baudžiamosios bylos; tokių garantijų nebuvimas nesuderinamas su Direktyvos 2016/343 8 ir 9 straipsniais.

21 Šiomis aplinkybėmis *Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg* (Hamburgo aukštesnysis apygardos teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar tuo atveju, kai baudžiamojo persekiojimo tikslais yra priimti sprendimai dėl *in absentia* nuteisto asmens ekstradicijos iš vienos Europos Sąjungos valstybės narės į kitą valstybę narę, Direktyvos (ES) 2016/343 nuostatas, ypač jos 8 ir 9 straipsnius, reikia aiškinti taip, kad ekstradicijos teisėtumas (ypač vadinamuoju slapstymosi atveju) priklauso nuo to, ar prašančioji valstybė įvykdo direktyvoje nustatytas sąlygas?“

Dėl sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūros

22 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas prašo šį prašymą nagrinėti pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 107 straipsnyje numatytą prejudicinio sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą.

23 Šiuo aspektu, pirma, reikia konstatuoti, jog prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo klausimu siekiama, kad būtų išaiškintas tiek Pagrindų sprendimas 2002/584, tiek Direktyvos 2016/343, patenkantys į SESV trečiosios dalies V antraštinės dalies, susijusios su laisvės, saugumo ir teisingumo erdve, nuostatų taikymo sritį. Todėl šis prašymas gali būti nagrinėjamas pagal prejudicinio sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą.

24 Antra, kalbant apie skubos kriterijų, pažymėtina, jog vadovaujantis Teisingumo Teismo jurisprudencija reikia atsižvelgti į tai, kad suinteresuotajam asmeniui pagrindinėje byloje šiuo metu yra atimta laisvė ir jo tolesnis suėmimas priklauso nuo pagrindinės bylos baigties (2019 m. lapkričio 28 d. Sprendimo *Spetsializirana prokuratura*, C-653/19 PPU, EU:C:2019:1024, 22 punktas).

25 Nagrinėjamu atveju iš Teisingumo Teismo turimos bylos medžiagos matyti, kad skubą, kaip ji suprantama pagal Procedūros reglamento 107 straipsnio 2 dalį, lemia rimtos pasekmės, kurių vėlyvas sprendimas gali turėti asmeniui, dėl kurio išduoti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo vykdytini Europos arešto orderiai, be kita ko, dėl to, kad iš jo atimta laisvė, nuo 2020 m. kovo 31 d. jį laikant suimtą perdavimo tikslu Hamburge, ir kad jo perdavimas Rumunijai arba paleidimas priklauso nuo atsakymo į Teisingumo Teismui pateiktą prejudicinį klausimą.

26 Šiomis aplinkybėmis, atsižvelgęs į teisėjo pranešėjo siūlymą ir susipažinęs su generalinio advokato išvada Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) 2020 m. rugsėjo 23 d. nusprendė tenkinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo prašymą ir nagrinėti šią bylą pagal sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą.

Dėl prejudicinio klausimo

27 Visų pirma primintina, kad pagal nacionalinių teismų ir Teisingumo Teismo bendradarbiavimo procedūrą, įtvirtintą SESV 267 straipsnyje, pastarasis turi pateikti nacionaliniam teismui naudingą atsakymą, kuris leistų šiam išspręsti nagrinėjamą bylą. Atsižvelgiant į tai, Teisingumo Teismui gali tekti performuluoti jam pateiktus klausimus (2020 m. balandžio 2 d. Sprendimo *Ruska Federacija*, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, 43 punktas ir nurodyta jurisprudencija).

28 Nagrinėjamu atveju iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad šį prašymą pateikusio teismo prašoma priimti sprendimą dėl to, ar teisėta perduoti TR Rumunijos institucijoms remiantis Įstatymo dėl tarptautinės teisinės pagalbos baudžiamosiose bylose 83 straipsnio nuostatomis, kuriomis Vokietijos teisėje įgyvendintas Pagrindų sprendimo 2002/584 4a straipsnis.

29 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas laikosi nuomonės, kad įvykdytos būtinos tokio perdavimo sąlygos, nes, viena vertus, šis asmuo, žinodamas visas faktines aplinkybes, vengė procesų, po kurių išduoti šio teismo vykdytini Europos arešto orderiai, kai pasislėpė Vokietijoje ir taip sutrukdė jam asmeniškai įteikti teismo šaukimą; kita vertus, šių procesų pirmojoje instancijoje jam atstovavo jo pasirinkta advokatė, o apeliacinėje instancijoje – teismų paskirta valstybės advokatė. Tačiau šiame teisme TR tvirtino, kad šis perdavimas nėra teisėtas atsižvelgiant į Direktyvos 2016/343 8 ir 9 straipsnius, nes nėra jokios garantijos, kad Rumunijoje jam iškeltos baudžiamosios bylos bus atnaujintos.

30 Tokiomis aplinkybėmis pateiktą klausimą reikia suprasti kaip susijusį su tuo, ar Pagrindų sprendimo 2002/584 4a straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad vykdančioji teisminė institucija gali atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį, išduotą siekiant įvykdyti laisvės atėmimo bausmę arba sprendimą dėl įkalinimo, jei atitinkamas asmuo sutrukdė jam asmeniškai įteikti teismo šaukimą ir asmeniškai nedalyvavo teisminiame nagrinėjime, nes pabėgo į vykdančiąją valstybę narę, remdamasi vien tuo, kad nėra užtikrinta, jog perdavus asmenį išduodančiajai valstybei narei bus paisoma teisės į bylos nagrinėjimą iš naujo, kaip antai apibrėžtos Direktyvos 2016/343 8 ir 9 straipsniuose.

31 Reikia priminti, kad Pagrindų sprendimu 2002/584, kaip konkrečiai matyti iš jo 1 straipsnio 1 ir 2 dalių bei 5 ir 7 konstatuojamųjų dalių, siekiama remiantis 1957 m. gruodžio 13 d. Paryžiuje pasirašyta Europos konvencija dėl ekstradicijos sukurtą daugiašalę ekstradicijos sistemą pakeisti tarpusavio pripažinimo principu pagrįsta nuteistų ar įtariamųjų asmenų perdavimo tarp teisminių institucijų sistema, siekiant vykdyti nuosprendžius arba šių asmenų persekiojimą (2013 m. sausio 29 d. Sprendimo *Radu*, C-396/11, EU:C:2013:39, 33 punktas ir 2020 m. kovo 11 d. Sprendimo *SF (Europos arešto orderis – Grąžinimo į vykdančiąją valstybę garantija)*, C-314/18, EU:C:2020:191, 37 punktas ir nurodyta jurisprudencija).

32 Taigi minėtame pagrindų sprendime nustačius naują supaprastintą ir veiksmingesnę nuteistų ar įtariamų pažeidus baudžiamąjį įstatymą asmenų perdavimo sistemą, siekiama palengvinti ir paspartinti teismų bendradarbiavimą, ir taip norima prisidėti prie Sąjungos siekio tapti laisvės, saugumo ir teisingumo erdve remiantis tarp valstybių narių turinčiu egzistuoti dideliu tarpusavio pasitikėjimu (2013 m. vasario 26 d. Sprendimo *Melloni*, C-399/11, EU:C:2013:107, 37 punktas ir 2020 m. rugsėjo 24 d. Sprendimo *Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Specialioji taisyklė)*, C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, 32 punktas ir nurodyta jurisprudencija).

33 Pagrindų sprendimo 2002/584 reglamentuojamoje srityje tarpusavio pripažinimo principas, kuris, kaip, be kita ko, matyti iš šio pagrindų sprendimo 6 konstatuojamosios dalies, yra teisių bendradarbiavimo baudžiamosiose bylose „kertinis akmuo“, išreikštas šio pagrindų sprendimo 1 straipsnio 2 dalyje, kurioje įtvirtinta taisyklė, jog valstybės narės vykdo Europos arešto orderį, remdamosi tarpusavio pripažinimo principu ir vadovaudamosi šio pagrindų sprendimo nuostatomis. Iš tiesų pagal šio pagrindų sprendimo nuostatas valstybės narės gali atsisakyti vykdyti tokį orderį tik jo 3 straipsnyje numatytais privalomojo nevykdymo atvejais ir 4 ir 4a straipsniuose numatytais neprivalomojo nevykdymo atvejais. Be to,

vykdančioji teisminė institucija Europos arešto orderio vykdymą gali susieti tik su Pagrindų sprendimo 2002/584 5 straipsnyje nurodytomis sąlygomis (2013 m. vasario 26 d. Sprendimo *Melloni*, C-399/11, EU:C:2013:107, 38 punktas ir nurodyta jurisprudencija).

34 Taigi Europos arešto orderio vykdymas yra principas, o atsisakymas jį vykdyti yra jo išimtis, kurią reikia aiškinti siaurai (2018 m. liepos 25 d. Sprendimo *Minister for Justice and Equality (Teismų sistemos trūkumai)*, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 41 punktas ir nurodyta jurisprudencija).

35 Dėl atvejo, kai Europos arešto orderis išduotas dėl kaltinamajam nedalyvaujant priimtu sprendimu paskirtos bausmės vykdymo, pirminės redakcijos Pagrindų sprendimo 2002/584 5 straipsnio 1 punkte buvo numatyta taisyklė, pagal kurią tokiu atveju vykdančioji valstybė narė galėjo numatyti, kad atitinkamas asmuo bus perduotas tik su sąlyga, kad išduodančiojoje valstybėje narėje bus užtikrintas bylos persvarstymas jam dalyvaujant (2017 m. rugpjūčio 10 d. Sprendimo *Tupikas*, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 52 punktas).

36 Pamatiniu sprendimu 2009/299 ši nuostata buvo panaikinta ir Pagrindų sprendime 2002/584 pakeista nauju 4a straipsniu, kuriuo apribota galimybė atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį, aiškiai ir nuosekliai išvardijus sąlygas, kuriomis negali būti atsisakyta pripažinti ir vykdyti sprendimą, priimtą per procesą, kuriame atitinkamas asmuo asmeniškai nedalyvavo (2017 m. rugpjūčio 10 d. Sprendimo *Tupikas*, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 53 punktas ir nurodyta jurisprudencija).

37 Minėtame 4a straipsnyje suderintos Europos arešto orderio, kai apkaltinamasis nuosprendis priimtas kaltinamajam nedalyvaujant, vykdymo sąlygos ir jame atsispindi visų valstybių narių kompromisas dėl reikšmės, pagal Sąjungos teisę teiktinos procesinėms teisėms, kuriomis naudojasi asmenys, dėl kurių priimtas apkaltinamasis nuosprendis jiems nedalyvaujant ir dėl kurių išduotas Europos arešto orderis (2013 m. vasario 26 d. Sprendimo *Melloni*, C-399/11, EU:C:2013:107, 62 punktas).

38 Kaip matyti iš Pagrindų sprendimo 2002/584 4a straipsnio 1 dalies formuluotės, vykdančioji teisminė institucija turi teisę atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį, išduotą siekiant įvykdyti laisvės atėmimo bausmę arba sprendimą dėl įkalinimo, jeigu asmuo asmeniškai nedalyvavo teisminiame nagrinėjime, per kurį priimtas sprendimas, išskyrus atvejus, kai Europos arešto orderyje nurodyta, kad įvykdytos šios nuostatos atitinkamuose a–d punktuose išdėstytos sąlygos (2017 m. rugpjūčio 10 d. Sprendimo *Tupikas*, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 54 punktas ir nurodyta jurisprudencija).

39 Pagal Pagrindų sprendimo 2002/584 4a straipsnį siekiama užtikrinti aukšto lygio apsaugą ir suteikti vykdančiajai teisminei institucijai galimybę perduoti asmenį, nors jis nedalyvavo nagrinėjant bylą, kurią išnagrinėjus priimtas apkaltinamasis nuosprendis, kartu visiškai užtikrinant jo teisę į gynybą (2017 m. rugpjūčio 10 d. Sprendimo *Tupikas*, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 58 punktas).

40 Kaip Teisingumo Teismas jau nusprendė, šitaip Sąjungos teisės aktų leidėjas pasirinko sprendimą išsamiai nurodyti atvejus, kuriais Europos arešto orderio, išduoto siekiant įvykdyti asmeniui nedalyvaujant priimtą sprendimą, vykdymas turi būti laikomas nepažeidžiančiu teisės į gynybą (šiuo klausimu žr. 2013 m. vasario 26 d. Sprendimo *Melloni*, C-399/11, EU:C:2013:107, 44 punktas).

41 Darytina išvada, kad vykdančioji teisminė institucija privalo vykdyti Europos arešto orderį, nors suinteresuotasis asmuo nedalyvavo nagrinėjant bylą, kurioje priimtas sprendimas, jeigu įsitikina, kad esama šio pagrindų sprendimo 4a straipsnio 1 dalies a, b, c arba d punktuose nurodytų aplinkybių (2017 m. rugpjūčio 10 d. Sprendimo *Tupikas*, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 55 punktas).

42 Be to, Teisingumo Teismas nusprendė, kad Pagrindų sprendimo 2002/584 4a straipsnio 1 dalimi nepažeidžiama nei teisė į veiksmingą teisminę gynybą ir teisingą bylos nagrinėjimą, nei teisė į gynybą, kurios atitinkamai užtikrinamos Chartijos 47 straipsnyje ir 48 straipsnio 2 dalyje, taigi ji atitinka iš šių straipsnių kylančius reikalavimus (2013 m. vasario 26 d. Sprendimo *Melloni*, C-399/11, EU:C:2013:107, 53 ir 54 punktai).

43 Kalbant apie prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nurodytą Direktyvą 2016/343, pažymėtina, kad šios direktyvos 8 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta įtariamųjų ir kaltinamųjų teisė dalyvauti nagrinėjant jų bylą teisme. Tačiau pagal šio straipsnio 2 dalį valstybės narės gali numatyti, kad bylos nagrinėjimas teisme, kai gali būti priimtas sprendimas, kuriuo įtariamasis ar kaltinamasis pripažįstamas kaltu ar nekaltu, gali būti surengtas jam nedalyvaujant, jei laikomasi šioje straipsnio dalyje nustatytų sąlygų.

44 Be to, pagal minėtos direktyvos 9 straipsnį valstybės narės turi užtikrinti, kad tuo atveju, kai įtariamieji arba kaltinamieji nedalyvavo nagrinėjant jų bylą teisme ir nebuvo tenkinamos 8 straipsnio 2 dalyje numatytos sąlygos, jie turėtų teisę į bylos nagrinėjimą iš naujo arba į kitą teisių gynimo priemonę, kuri leistų vėl pradėti nagrinėti bylą iš esmės, įskaitant naujų įrodymų vertinimą, ir kurią taikant būtų galima panaikinti pirminį sprendimą.

45 Reikia konstatuoti, kad Pagrindų sprendime 2002/584 yra speciali nuostata – 4a straipsnis – kuri konkrečiai susijusi su atveju, kai Europos arešto orderis išduodamas siekiant įvykdyti laisvės atėmimo bausmę arba sprendimą dėl įkalinimo dėl suinteresuotojo asmens, kuris asmeniškai nedalyvavo teisminiame nagrinėjime, per kurį buvo skirta ši bausmė arba priimtas šis sprendimas.

46 Tokiomis aplinkybėmis galima išduodančiosios valstybės narės teisės neatitiktis Direktyvos 2016/343 nuostatoms negali būti pagrindas, kuriuo remiantis būtų galima atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį.

47 Iš tiesų, jei siekiant sutrukdyti vykdyti Europos arešto orderį būtų galima remtis direktyvos nuostatomis, tai sudarytų sąlygas apeiti sistemą, nustatytą Pagrindų sprendimu 2002/584, kuriame numatytas išsamus nevykdymo pagrindų sąrašas. Taip juo labiau yra dėl to, kad, kaip išvados 62 ir 63 punktuose iš esmės konstatavo generalinis advokatas, Direktyvoje 2016/343 nėra nuostatų, taikomų Europos arešto orderių išdavimui ir vykdymui.

48 Be to, reikia priminti, jog Teisingumo Teismas nusprendė, kad jeigu išduodančiojoje valstybėje narėje numatyta, kad baudžiamoji byla nagrinėjama kelių instancijų teismuose, todėl vienas po kito gali būti priimti keli teismo sprendimai, iš kurių bent vienas priimamas asmeniui nedalyvaujant, sąvoka „teisminis nagrinėjimas, po kurio [per kurį] priimtas sprendimas“, kaip tai suprantama pagal Pagrindų sprendimo 2002/584 4a straipsnio 1 dalį, aiškintina kaip vienas procesas, per kurį priimamas galutinis sprendimas dėl suinteresuotojo asmens kaltės ir paskiriama tokia bausmė, kaip laisvės atėmimas, iš naujo iš esmės išnagrinėjus bylos fakto ir teisės klausimus (2017 m. rugpjūčio 10 d. Sprendimo *Tupikas*, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 98 punktas).

49 Nagrinėjamu atveju Pagrindų sprendimo 2002/584 4a straipsnyje nustatytos sąlygos, keliančios abejonių, kurių negalėjo išsklaidyti gauti atsakymai į Teisingumo Teismo per posėdį pateiktus klausimus, yra sąlygos, susijusios su oficialiu ir faktiniu TR informavimu ir su TR suteiktu įgaliojimu Rumunijos teismų paskirtiems valstybės advokatams. Remiantis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nurodyta informacija, šio sprendimo 12 punkte minėti Europos arešto orderiai buvo išduoti po dviejų nuosprendžių priėmimo apeliacinėje instancijoje. TR nedalyvavo teisminiame nagrinėjime apeliacine tvarka ir jam atstovavo valstybės advokatas. Tačiau iš tos informacijos matyti, kad, bent jau kalbant apie vieną iš procesų pirmojoje instancijoje, TR žinojo apie numatytą teisminį nagrinėjimą ir buvo įgaliojęs paties jo paskirtą advokatą jį ginti teisminio nagrinėjimo metu ir tas advokatas iš tiesų jį gynė.

50 Darytina išvada, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, kuris turi patikrinti, ar įvykdytos Pagrindų sprendimo 2002/584 4a straipsnio galimo taikymo jo nagrinėjamoje byloje sąlygos, pirmiausia turi išsiaiškinti, ar į sąvoką „teisminis nagrinėjimas, per kurį buvo priimtas sprendimas“, kaip ji suprantama pagal Pagrindų sprendimo 2002/584 4a straipsnio 1 dalį ir kaip ją yra išaiškinęs Teisingumo Teismas, patenka pirmosios instancijos procesas prieš TR arba apeliacinės instancijos procesas prieš šį asmenį, paskui išnagrinėti, ar minėtos sąlygos įvykdytos dėl kiekvieno iš šių procesų.

51 Tuo atveju, jei vykdančioji teisminė institucija nuspręstų, kad neįvykdytos minėto 4a straipsnio 1 dalies a arba b punkte nustatytos sąlygos, dėl kurių ji neturi teisės atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį, pažymėtina: kadangi šiame 4a straipsnyje numatytas neprivalomasis šio orderio nevykdymo atvejis, bet kuriuo atveju ta teisminė institucija gali atsižvelgti į kitas aplinkybes, kuriomis remdamasi ji gali įsitikinti, kad perdavus suinteresuotąjį asmenį nebus pažeista jo teisė į gynybą, ir perduoti šį asmenį išduodančiajai valstybei narei (šiuo klausimu žr. 2016 m. gegužės 24 d. Sprendimo *Dworzecki*, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, 50 punktą).

52 Atlikdama tokį vertinimą vykdančioji teisminė institucija galės atsižvelgti į suinteresuotojo asmens elgesį. Būtent šiame perdavimo procedūros etape ypatingas dėmesys, be kita ko, gali būti skirtas aplinkybei, kad suinteresuotasis asmuo siekė išvengti jam skirtos informacijos įteikimo (šiuo klausimu žr. 2016 m. gegužės 24 d. Sprendimo *Dworzecki*, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, 51 punktą) ar kad jis siekė vengti bet kokio kontakto su Rumunijos teismų skirtais valstybės advokatais.

53 Be to, vykdančioji teisminė institucija taip pat galės atsižvelgti į Teisingumo Teismui pateiktame prašyme priimti prejudicinį sprendimą nurodytą aplinkybę, kad TR pateikė apeliacinius skundus dėl pirmojoje instancijoje priimtų sprendimų, o tai patvirtina, kad buvo suteiktas Rumunijos teisėje galiojantis įgaliojimas advokatui.

54 Jei į sąvoką „teisminis nagrinėjimas, per kurį buvo priimtas sprendimas“, kaip ji suprantama pagal Pagrindų sprendimo 2002/584 4a straipsnio 1 dalį, patektų pirmosios instancijos procesas, bet ne apeliacinės instancijos procesas, iš šio sprendimo 49 punkte apibendrintos informacijos matyti, kad Pagrindų sprendimo 4a straipsnio 1 dalies b punkte nustatytos sąlygos būtų įvykdytos (tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas) bent jau dėl vieno sprendimo, kurio pagrindu išduotas vienas iš pagrindinėje byloje nagrinėjamų Europos arešto orderių, todėl prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas neturėtų teisės remdamasis Pagrindų sprendimo 2002/584 4a straipsniu atsisakyti vykdyti šį arešto orderį.

55 Vis dėlto reikia pažymėti, kad negalėjimas remtis Direktyva 2016/343 siekiant sutrukdyti vykdyti Europos arešto orderį, neatsižvelgiant į Pagrindų sprendime 2002/584 numatytus nevykdymo pagrindus, nedaro jokio poveikio absoliučiai išduodančiosios valstybės narės pareigai savo teisinėje sistemoje laikytis visų Sąjungos teisės nuostatų, įskaitant Direktyvą 2016/343. Kadangi šios direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę terminas yra pasibaigęs, suinteresuotąjį asmenį perdavus išduodančiajai valstybei narei, jis prireikus galės tos valstybės narės teismuose remtis tomis minėtos direktyvos nuostatomis, kurios turinio požiūriu yra besąlygiškos ir pakankamai tikslios, jeigu ši valstybė per nustatytą terminą neperkėlė tos direktyvos į nacionalinę teisę arba perkėlė ją netinkamai (šiuo klausimu žr. 2017 m. vasario 15 d. Sprendimo *British Film Institute*, C-592/15, EU:C:2017:117, 13 punktą ir 2018 m. spalio 4 d. *Link Logistik N&N*, C-384/17, EU:C:2018:810, 47 punktą).

56 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, Pagrindų sprendimo 2002/584 4a straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad vykdančioji teisminė institucija negali atsisakyti vykdyti Europos arešto orderio, išduoto siekiant įvykdyti laisvės atėmimo bausmę arba sprendimą dėl įkalinimo, jei atitinkamas asmuo sutrukdė jam asmeniškai įteikti teismo šaukimą ir asmeniškai nedalyvavo teisminiame nagrinėjime, nes pabėgo į vykdančiąją valstybę narę, remdamasi vien tuo, kad nėra užtikrinta, kad perdavus asmenį išduodančiajai valstybei narei bus paisoma teisės į bylos nagrinėjimą iš naujo, kaip antai apibrėžtos Direktyvos 2016/343 8 ir 9 straipsniuose.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

57 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

2002 m. birželio 13 d. Tarybos pagrindų sprendimo 2002/584/TVR dėl Europos arešto orderio ir perdavimo tarp valstybių narių tvarkos, iš dalies pakeisto 2009 m. vasario 26 d. Tarybos pamatiniu sprendimu 2009/299/TVR, 4a straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad vykdančioji teisminė institucija negali atsisakyti vykdyti Europos arešto orderio, išduoto siekiant įvykdyti laisvės atėmimo bausmę arba sprendimą dėl įkalinimo, jei atitinkamas asmuo sutrukdė jam asmeniškai įteikti teismo šaukimą ir asmeniškai nedalyvavo teisminiame nagrinėjime, nes pabėgo į vykdančiąją valstybę narę, remdamasi vien tuo, kad nėra užtikrinta, kad perdavus asmenį išduodančiajai valstybei narei bus paisoma teisės į bylos nagrinėjimą iš naujo, kaip antai apibrėžtos 2016 m. kovo 9 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos (ES) 2016/343 dėl tam tikrų nekaltumo prezumpcijos ir teisės dalyvauti nagrinėjant baudžiamąją bylą teisme aspektų užtikrinimo 8 ir 9 straipsniuose.

Parašai.